

személyi Berindon... fog- és száj-betegséget alaposan gyógyít.

...fogorvos... fog- és száj-betegséget alaposan gyógyít.

...fogorvos... fog- és száj-betegséget alaposan gyógyít.

...fogorvos... fog- és száj-betegséget alaposan gyógyít.

...fogorvos... fog- és száj-betegséget alaposan gyógyít.

...fogorvos... fog- és száj-betegséget alaposan gyógyít.

...fogorvos... fog- és száj-betegséget alaposan gyógyít.

...fogorvos... fog- és száj-betegséget alaposan gyógyít.

...fogorvos... fog- és száj-betegséget alaposan gyógyít.

...fogorvos... fog- és száj-betegséget alaposan gyógyít.

...fogorvos... fog- és száj-betegséget alaposan gyógyít.

...fogorvos... fog- és száj-betegséget alaposan gyógyít.

...fogorvos... fog- és száj-betegséget alaposan gyógyít.

...fogorvos... fog- és száj-betegséget alaposan gyógyít.

...fogorvos... fog- és száj-betegséget alaposan gyógyít.

...fogorvos... fog- és száj-betegséget alaposan gyógyít.

...fogorvos... fog- és száj-betegséget alaposan gyógyít.

...fogorvos... fog- és száj-betegséget alaposan gyógyít.

...fogorvos... fog- és száj-betegséget alaposan gyógyít.

...fogorvos... fog- és száj-betegséget alaposan gyógyít.

...fogorvos... fog- és száj-betegséget alaposan gyógyít.

...fogorvos... fog- és száj-betegséget alaposan gyógyít.

...fogorvos... fog- és száj-betegséget alaposan gyógyít.

...fogorvos... fog- és száj-betegséget alaposan gyógyít.

DEBRECZEN

POLITIKAI, TARSADALMI és KOZGAZDASZATI HIRLAP.

A debreczeni és vidéki „függetlenségi párt“ közlönye.

Megjelen naponként, péntek és vasárnap kivételével.

Hirdetési díj: Négy hasábos... Helyi díj minden... 30 kr.

Név nélküli... Helyi díj minden... 30 kr.

Állami bev. és kiad. az 1885. év II-dik negyedéről.

I. Bevételek. 1884-hez képest forint

Table with columns for revenue and expenditure items, including 'Állami adósságok', 'Pénzügyminiszterium', 'Helyi adók', etc.

Table with columns for revenue and expenditure items, including 'A főrendi és képviselőház kiadásai', 'Közösügyi kiadások', 'Nyugdíjak', etc.

ez 1882. évi XI. t. c. értelmében... A szerb képviselők által a t. e. értekezleten megállapított program következőleg hangzik: A szerb nemzetiségű magyar országgyűlési és horvát-szlavon tartománygyűlési képviselők...

A horvátoknak soha sincs igazuk, azt tapasztalhatunk. De ezuttal mi ne kuttassuk, hogy hová illenek ezek az okmányok, Zagrábba-e, vagy Budapestre? De mégis csak hallatlan tszintatlanság, az, hogy éppen most bolygatták fel újjól a horvát-darázsfejszket, a mikor — a Tisza Kálmán bölcsessége folytán — egyúvéül a horvát-magyar regniculáris bizottság. A czimer-leverési botrányba nagyon oda illett a bécsi kéz. Hát most nem nagyon furcsa izü dolog, hogy a vizsály államját lökik oda az egyezkedésre kiküldött bizottság elé? Vigyázzunk — egy fehérlap lebeg szemünk előtt, a melyre még mindig nincs egyébirva, mint az, hogy „Lieber Bani!“ Kemény Gábor báró és közlekedésügyi-miniszter, egy nő-rokona által emelt panasz következtében elcsapatott egy szegény vasuti kondoktor. Furcsa időjós a nemes báró! Nem csak maga jósló időjárás — egy üvege szorított zöld béka magaviseletéből, de az ő magaviseletéből, az ő magaviseletéből is kitűnik, hogy most Tiszaidők járnak! „Az országos kiállítás abban a szubjektív ténnyel van a felviszonyaink, mintha azok minden tekintetben virágzó, vagy legalább is kielégítő volna, de mi tudjuk, hogy a piros síma belül férges, hogy iparunk, úgy mint kereskedelmünk, nagy és veszedelmes bajokban szenved. A kiállítás nem hozott semminemű előnyöket, csak alkodalozatokat követelt. Ezt először mi bátorok tudtuk kimondani! Most a Budapestben ülésező könyvtárosok elnöke mondta el a megnyitó gyűlésen. Biz ugy van az! Az országos kiállítás hasonlít a legujjabb megjelenő könyvekhez. Silány művek — díszkötésben! Francia író Debreczenbe vágott, De nem lát delibábos Hortobágot. Eláztatának volt minket a Kózik, Midőn fogadtuk Budapest íróit. Jó hogy nem jönnek; meg nem tudja Páris, Hogy Debreczenben szük a bugyelláris. S a városházán idegen nem ámul, Hogy ott egy lélek sem tud francziául! Gili Balazs. A debr. ref. főgymnázium. Debreczen, aug. 6. Beküldött szerkesztőségünkhez „A debreczeni ref. főgymnázium értékeit“ az 1884-85 iskolai évről, melyet Tüdős János igazgató állított össze. — A nagy gondal szerkesztett értesítőből közöljük a következő adatokat: A debreczeni ev. ref. főgymnázium a debreczeni ev. ref. főiskola egyik alkotó része, mely mint a tiszántúli ev. ref. egyházkerület tulajdona, ennek kormányzata alatt áll a magyarországi ev. ref. egyház 1884. márczius havában tartott egyetemes konventje által megállapított középiskolák szervezete és tanterve szerint van berendezve. A gymnasium 8 osztályu, azonban a tanulók nagy száma miatt az 1884-85 iskolai évben az I. II. III. és VII. ik osztályok mellett egy-egy párhuzamos osztály is tartatott fenn. — A felügyelő tanács tagjai: elnök Kiss Áron esperes, rendes tagok: Debreczenből Sápy Sámuel és gróf Degenfeld József, vidékről: Szabó János, Szeremley Sámuel, Farkas Antal, György Endre; a gymnasiumi igazgatók közül Bodolay László mezőúri, Futó Mihály hódmezővásárhelyi, Szilágyi István m. sz. sz. Tüdős János debreczeni igazgató tanár. Az egyházkerület mult évi aug. 18-23 napjain tartott gyűlésében megválasztott új tanárok: Dr. Öreg János, Sinka Sándor és Karai Sándor 1885. jan. 4 én tartották meg a székfoglaló beszédeiket. A lapunkban annak idejében méltólag székfoglaló beszédek közölve vannak az Értesítőben. Nevezetes — de a protestáns autonómia névére nem va-

lami örveadetes — tény a gymnasium ez évi élete folyamán az, hogy az állam fő fel- ügyleti jogának gyakorlását megbiz- tottja által megkezdte s Békési Gyula tanterületi főgazdát — mint állami megbiz- tott — 1885. márcz. 12-ik s következő nap- jain teljesítette a látogatást, mely figyelemmel kísérté, de rájok semmi észrevétel nem jött. (Ezért ugyan kár volt ide fáradni!) Az egy- názkertleteli felügyelő tanács elnöke: Kiss Aron esperes pedig ápril hó 16, 17 és 18-ik napján látogatta meg a gymnasiumot, de ő is szemlélő és hallgató szerepre szorított.

A tanártestület a következő ta- gokból áll: Rendes tanárok: Elek Lajos, Géresi Kálmán, Karai Sándor, Kovács János, Lengyel Zsigmond, Márk Pal, Nagy Elek, Nagy Pál, Oszter- lam Ernő, dr. Öreg János, Sinka Sándor, Tóth József, Tüdös János. — Helyettes és segéd-tanárok: Illés Gyula, Futó Zoltán, Révész Kálmán, Sulyok István. Mellék-tanárok: Sz. Nagy Károly és Örvényi Vilmos. Rendkívüli tantárgyakat tanítottak: Illés Gyula és Bury György. A gymnasium vizsgáztat leginkább bizonyítja tanulóinak nagy száma: volt a tanév végén 619 növendék, kik közül év. ref. vallású 497, ag. hitv. 14, róm. kath. 35, gör. keleti 15, zsidó 48. Anyanyelvre nézve: magyar 602, német 8, román 9. — A mi a tanulást illeti: jeles eredményel vizsgázott 80, jó ered- ményvel 121, elégséges eredménnyel 297, — egy tantárgyból elégtelen eredménnyel 31, több tantárgyból elégtelen eredménnyel 90. — Erettségi vizsgálatot tett 47, ezek közül jelesen érettt 6, jó osztályzatot nyert 10, egy szer- bi bizonyítványt nyert 31. — Jótét- ményben részesült 439 növendék. A mu- zeum több becses adománnyal gyarapodott. A tankönyvek tára a 644 műből, az ifju- sági könyvtár pedig 1112 műből áll. Ös- zontudjat kapott 161 növendék. A beiratá- sok a jövő tanévre szept. hó 8 első napján történnek, a javító vizsgálatok pe- dig szept. 4-én és 5-én.

Debreczen — nyáron.

Boldog falusiak! kik könnyű szívvel cztáljátok a római poeta versét:

„Beatus ille, qui procul negotiis Ut prisca gens mortalium Paterna rura bobus exercet suis.“

S a nyári hőségben, mely embert, álla- tot eltrikkaszt, midőn a városi lakó a napsuga- rat vissza-sugárzó falak közül alig tud vala- hová menekülni, hol egy kis friss, szabad le- vegőhöz jusson, ti addig leheverték az idyl- méhes hárs pamlagára s kedyes pipaszó mel- lett fumigáljátok a világot, vagy pedig ebéd utáni álomba szenderültök s álmodoztok a gabna-árak emelkedéséről...

Boldog gazdagok ti! kik menekülni tud- tok a városi hőség fulasztó légköréből s fa- nisi kastélyaitok csendjében élvezitek a bol- dog nyugalmat, hol a százados tölgyek balzsa- mos levegőt leheltek, — vs gy pedig a Kárpá- tok valamelyik regényes fekvésű furdőjébe utaztok, hol mohos sziklák, zugó vízomlás, su- gár fények ékítik a tájat, az ég fele törekvő berezek ormát felhő-koszoru s hó-korona dí- szíti s mindezek felett ózonus levegő langy fuvalma hűsíti homlokotokat...

De mi, szegény városiak, kiket az élet terhe egy helyhez köt, kik nem szállhatunk ágról-ágra, mint a madár, nem utazhatunk

egy vidékről más vidékre, hanem városba va- gyunk kénytelenek áttelelni a nyarat (Bolond Istók agyon ne tessék kijel- zésért) mily boldogalanok, mily szegények vagyunk mi ti hozzátok képest!

Még ha valami felvidéki városban élnek, hol szabad időnkben kisetálhatnánk az edős berezek rejttét völgyeibe s ott a kis folyónus hullámsámban felüldithetők lankadt tagjainkat, — de itt — Debreczenben, hol a folyót csak mint geográfiai fogalmat ismrik — hol hűtsük le testünk hő gerjedelmét? Be- szélnék ugyan róla, hogy valami uszótá- fognak felállítani, de ez a kérdés is valószí- nűleg csak akkor lesz megoldva a mikor a ke- lleti kérdés! Most még, ha fürödni ka- runk, 70—80 krba (nem számítva a „trick- geld“et) kerül egy ilyen mulatság — a mai pénzünk világban pedig, midőn a pénzüg- miniszter ur atyai gondoskodásából az idő végrehajtók dolja perem macska zene gyantát fülünkbe, ezen őszeg is nagy áldozat egy rád — vizért, — inkább — a nemzet-gazdáját alapelveiből kiindulva — száraz torkunkat ob- litjuk le egy kis szavanyú-vizes karcsosál- vagy pedig egy pár krigli sörrrel.

De hát a magyar ember se borozni, se csörögni nem tud a nélkül, hogy jó ismerőseve, vagy valamelyik barátjával el ne beszélgesse, — most pedig az ilyen találkozásokrak s szükében vagyunk, mert a ki csak tehetett, megzokott a városból, s ha az előtt minden századik ember ismerősünk volt, most leg- feljebb csak ezer ember közt találunk egy is- merőst!

Bizony nagyon megfogtakozott a város népe, de leginkább feltűnik az ifjuság hiánya. Hazaszállott a tanuló ifjuság a szülői fészékbe, mint tavasszal a vándor madár. Az a pár muza fia is, a ki itt lézeng, olyan szomorúan jár-kel, mint ha az orruk vére folyna. Arsan, elhagyatottan érzik magukat. Lám, az aug. 2-iki ünneplésre is alig lehetett annyit össze- toborzani, hogy közülök a rendező bizottság száma kiteljék. — Bukovay Abszi gavalier népe nem feszít az aszfalton, nem csörögnek a „Bika“ kávéházában a biliárd pályók, a fizeió pinczérnek („Zahl-kellner“t kellene ír- nom, mert Debreczen, a legmagyarabb város, tele van német pinczérrel!) nem kis bánatára!

Hát a szép lányok? Ott furdőznek vala- hol Tatra-Furdén, vagy pedig kint nyaral- nak a nagyverdei fásor festői villában, — a kik pedig bent a városban időznek, az esti órákban valamelyik kávéház szellős eresze alatt szopogatják piros ajkakkal a sárga-piros fagyaltot. A nap más óráiban nem igen lehet őket az utcákon látni, a mit okosan is tesz- nek, mert is süttetnek harmatgyöngye arcukat a forró napsugárral!

„Contraaria juxta seposita — magis elucescunt“ e szerint ter- jünk át a szép leányokról a természetes kofa asszonyágokra, kik a szépség versenyen aig nyerték volna el Párisból az aranyalmát, s nem igen kerünek az „Ország-világ“ Magyar szépségek albuma“ czimú rovatába. Óriási gam- madásban áll kosaraikban a gyümölcs, s ok, biva az utca-sarkon álldogáló Mihászna éber- ségében, ráhajták fejüket a kosarakkal bir- tott asztalszerű löczákra, verseit szundikál- nak egymással. Roboghat miattuk a fiaker, káromkodik a pityókos talpigás, dudonhatja „Cicsósóné“ nótáját a suzter gyerek, csenghet a „lúfejű-göbös“ harangja: az ő alkukat minde- zek zavarija meg. — A kik ében vannak kö- zük, azok is lusták mostan — s csodák eso-

dája! még a veszekedést is restelik. Pedig máskor ugyancsak perog ám a nyelvük s ful- legyen, mely sokáig ki tudja állani azt a lar- mat, melyet ő nagyságaik csapnak!

Emelkedőben van a Céli utca, sugárai csaknem függőlesen esnek az utca közveze- tére, az utcákak sem jobb, sem baloldalán nincsen árnyék, a hőség valóban tikkasztóvá és elvi-elhetetlené kezd valni. Lekonyult fölül- áll a talpigás lova a „polgári bormeres“ előtt, míg a gazdája odabent szüresőgeli a karcost, addig ő hideg vízzel s puha szénáról ábrándo- zik. Stoicus nyugalmmal türi testen a szem- telenkedő legyeket, tudja azt, hogy ha farká- val el is kergetné őket, ezer helyett tízezer szállana rá ujra. Lám, neki is van filozófiája!

Megkondul a déli harangzó: a boltok aj- taját kezdik becsukni s az üzlet-világ nepe ebédelni siet, — hasonló tesz a hivataok, irodák nepege s a farszító munka után oly jól esik egy pohár habzó sört behörpíteni, hogy az ember a másodikot, sőt a harmadikat is csakhamar megkiványa utána. Megteinek a vendéglők, s a pinczeröknek ugyancsak sü- rögni-forogni kell, míg valamennyi éhes gyom- rot ki tudnak elégíteni.

De hátan rendes mederben foly tovább a nap prózája. A hősegt enyhíti ugyan a fel- kelő szél, de ez mégis több kárt, mint hasz- nos okoz, mert oly óriási porfelhőt kavarr fel- hogy az ember 10 lépésről — még a hitelező- jét sem ismeri meg. (Kár volt ezt a porfelhőt — mint debreczeni specialitást — az orszá- gos kiállításra fel nem küldeni!) A szél le- seprő a kalapokat, gazdáik kétségbeesetten fut- kosnak utánaok, mely jelenet felett az utca- gyerekek hangosan kacagnak. Nekik ez is mulatság.

Este felé, midőn a kistemplom toronyának arany csillagán a lemenő nap végsugára rezg- fáradt szárnyakkal eul a szél, a hőség csökken s megkezdődik a sétálás és a nagyerdőre való kirándulás ideje. A kiknek semmi dolguk sincs, egész nap kint a zöldben mulathatnak, de bi- zony a közönség legnagyobb része legfeljebb csak az esti órákban juthat hozzá, hogy fel- jún a „kis vasut“ ra s kirobogjon a „nagy- erdőre.“ Odakint már százával ülnek a suttogó akácok alatti asztalok mellett, szól a zene:

„Falu végén van egy ház,
Zsidó lakik benne...
Annak van egy szép lánya,
Ica te! Rebeka a neve!“

Háha! Ma már a nótá sem tetszik, ha csak nem a — zsidókról szól. Ok vannak most a napirenden, — büszkek is rá!

„Lassanként elközelég sőtét zárnyával az éj, az utolsó vonat is bedübörög a nagy erdő- ről, melyre még esend borul, még madarai is e ülnek, s a bőlítgató lombok között kiser- tetiesen játszik a holdszög. De bent a város- ban még éjjel is tovább hullámkzik az élet, a mulató helyeken sir a hegedű, zeng a nótá- itt-ott még a zárórán tul is mulatoznak, míg az erélyes rendőr biztos be nem állit hozzá- juk s tekintélyesen tudul nem adja az illetök- nek, hogy „már haza menni tanácsos!“

„Mer? Mert rőndnek muszáj lőnnyi!“
Kantáng Körő.

A Fröbel-egylet.

(Levél a szerkesztőhöz.)
Mivel becses lapjában olvastam egy a Fröbel-nőgyeire vonatkozó szép cikket, szük- ségesnek tartom, mint a Fröbel-egyletnek egyik választmányi tagja, hogy a tények állását ala- posan tudassam, miszerint tulajdonképen az- jön egy nagy nap, midőn minden őket akarja tisztelni, midőn a boldogság ismét tárt kar- jába zárja őket.

Es ez a nagy nap? ... A feltámadás.
Kisded csolnak surran tova a lezajlott szöke hullámokon. Kisded csolnakban szöke ifju dalolásza meregeti a kis halót, míg az ősz öreg egykedvűen a csolnak szegletén evez. Emereg az edes dalon, nem mintha a szere- lem édesége dult volna ott, de egy régi sze- retet, egy szeretett nő elvesztése.
Fátyolt a multra! Takarjátok el, ne is lássuk annak sötét képeit.
A dal hangzik... a pacsirta énekel s level gyengéden rezeg a fán.
A csolnak csakhamar megtelik halacska- kal, me ye csapdosva verődtek egyik oldalról a másakra.
— Fedor! édes fiam! kiszállhatunk, ha- jónk már telve áll.
— Te akarod atyám, legyen; de én ma még ugy szerettem volna csak egy fél óráig is csolnakázni.
— Jó gyermekem. Én felmegyek, elké- szitem neked s magamnak a halat, ma jól va- csorálunk.
Es az agg felszedte egy kis zacskóba a csapdosó halakat s átadta az evezőt az ifju- nak. Fedorral megindul a csolnak s gyengén basítja a lassan folydogáló vizet, míg agg atya a kunyhó felé tart a hegyoldalon.
Fedor ismét énekel s énekét viszhangoz- tatja a bérz.
Már jól elhaladt a kis kunyhótól, midőn gyenge női hang, segítségért kiáltva, út meg- fűt.
Pillanatra felemelte az evező lapátot s midőn meggyőződött feőle, meről jön a hang a part felé hajtott. Könyed léptekkel sietett a fák, bekrok övedzte srúség között, míg fény szeme egy kedves leányt pillantott meg, ki erősen tekintett körös-körül, hol talál egy- utat, mely kivezethetné. Fedor pillanatra el-

egylet, hogy fenállhasson, kénytelen volt a tandíjaknak felemelésére.

A város még két kised-ovodát akarván felállítani, gondolom a „Cicsóság“-nál az egyiket a másikat nem tudom hol lesz, — tehát meg- teszi az áldozatot — a tömegesen minden gon- dozás nélküli gyermekekért is. — A Fröbel- gyermekterbe azok járnak, kiket az ovodába nem akarnak járatni, mivel azok igen tul te- möttek és szűk a hely is. — Ha tehát a szü- lők egy közelebbi tágasabb helyre akarják já- ratni, hogy ott egy kitűnően képzett s éppen a központból jött kertésznö vezetése alatt legye- nek, azt hiszem olyan szülőknek, kik az olcsó ovodába nem akarják adni gyermekeiket, talán lehet is áldozni, a mivel ez drágább.

Az ez előtti kertésznö drágább volt, most a központtól sikerült nekem e képzett, éppen teljesen kitanult s több éveken át gyakorolt kertésznö megfogadni, de magában ez még nem elég, ha a szülők az olcsóbbat nem választ- ják, azért — mert ott tul sok a gyermek, a Fröbel pedig azért nem, mert ez drágább — de azért jelenleg éppen szegény szülők gyer- mekei vannak a gyermek-kertben és több gaz- dagabb család nem küldte be gyermekeit!

A legnagyobb hiba az, hogy — nezetem szerint — a hirlapok szerkesztőit nem válogo- sítják fel kellőleg az egyletek és így azok kénytelenek a dolgokat azon szempontból meg- itélni, melynek latszata az, hogy így és nem így lenne helyes!

Nem kívánhatom szerkesztő urtól, hogy most az ellen írjon, a mit a lap szombat- cikkekben nyilvánított, de talán annyit kerhet- nek, hogy egy keveset a szülőkre kívánjon hatni!“

Most már tudja azt, hogy mi az igazi oka annak, hogy a költséget nem fedezheti másképen az egylet, mint ujféleléssel, meg azon egy kéréssem lenne, ha az egylet támog- atáaát annyival is eszközölné, hogy hirdeté- lapjába egy parszor, hogy ott a Csanak háznál irodának volna kiadó két szoba, értekezni le- het M á r t o n L u r e ügyvéd urnál.)

Ez a két szoba eddig a gyermek-ker- tessző lakása volt; a mostani gyermek-kertész- nö megelégszik egy szobával es így ez is haszon lenne, ha kiadható az egylet! — Bácsánok t- kerek, hogy e levei oly hosszúra terjedt satb.
Debreczen, 1886. aug. 6.

Bethlen Mikó Róza.

Helyi hírek.

* A nagyerdőn. A városi tanács mai na- pon lefolyt teljes üléseben nagyfontossága ha- tarozatokat hozott. Elhatározta, hogy a deb- nagyerdő számára megvásárolja a kiállítás Dobo-sfele vendég lőt. A pontozatok, melyek alapján a szer- ződés megkötötték, igen egyszerűek. A nagy es teres helyiség, ugy, amint jelenleg áll az

*) Eppen azért közöljük nagy örömmel ezen teljesen illetékes forrásból érdeklő felvilágosítást!
Szerk.

*) Kérjük az így közölt tény figyelembevetelére lapunk olv. közönségét.
Szerk.

szorultnak érzé szívét s aztán erőt véve ma- gán, batran sietett a galyak között az előkeő leány fele.

A leány megijedt, majd ujjongó örömmel ment az ifju ele.
— On jó ifju! bá ki légy, vezess eu- gem ki e zord heyről, gazdag jutalomban re- szesülsz. Atyam gróf Berkovoy, a hegy túlsó oldalán lakunk. Eu leanya vagyok, nevem Helen.

— Szivesen elvezetnelek kedves hölgy, de nezd, a nap már hanyatlik, a csillagok ez- reit nem sokára feltűnnek az egen s nem ha- radhatjuk meg az utat. Hanem ha majd ismet felkel a nap, ha eltűnnek a csillagok, ugy szivesen szép leány.
— Oh Istenem, hát mitévő leszek eu itt az erdőben?
— Ha elfogadod tanácsomat előkeő hölgy ugy...
— Szólj — én szivesen.
— Atyam szegény halász, mi nem messze lakunk ide. Kicsiny kunyáonk a hegyoldala- nál s ott megpihehetsz.
— De atyád!
— Oh ne féj előkeő hölgy atyám nagyja jó ember s tart karokkal fogad.

Helen ráállott, mert mit volt tennie s párpercz mulva siklott ismét a kis csolnak tova. Helen az egész uton oly edesen nézett Fedorra, mintna csaitót szemének varázsát ezrete volna, s midőn közel érek a kunyhóhoz, Fedor kar- jába fogódzva haladt a keskeny ösvényen, mely a kunyhóig vezetett.

Az agg öröme kimondhatatlan volt. Kis tőkre tett deszkán már két tányer állott, míg a harmadikat is odahelyezte, addig Heliu Fedorral beszélt.
A vacsorát kellemesen töltötték el. S most az öreg tanácsára nyugodniok kellene menniök.
— Nem, jó öreg! Fedor még kissé kijön velem, majd elbeszélgetünk a kunyhó előtt.
— Ahogy akarjátok gyermekeim s mig

A »DEBRECZEN« TARCZAJA.

Mi az élet? ...

Mi az élet? — A sors
Játék asztala,
Boldogság és szív ott
A kuncs halmaza...
S a midőn a koczka
Egy-kettőt pereg,
Vagy uj üdvöt nyertünk ismét,
Vagy a mi még volt az iment,
— Az is elveszett! ...

Oly hamisul játszik
A sors! Hiteget,
Icze közt az arany
Vagy-keltőn cseveg...
S foghya nem játszó-tunk,
Semmink sem maradt.
Már ti le a játszó helyre
Es a sors azon, ki veszte —
C ak kaczag ... kaczag...
Aszalay Daniél.

Nem lehettek boldogok.

Zsáig hullámok csapdosva surrannak tova a hegyek között, hol a fakkal benőtt erdőség- ben haladó nem lakik. Zöld fák árnyalják be a folyó mellett magasan égnek nyuló csusok- kat, míg közöttök szürke hullám csapódik fel s alá.
Elhagyott hely.
Csak olykor-olykor téved egy csónak a hullámokon távoli hazába sietve. Csak olykor- olykor vetődik egy eltévedt vándor a hegy fü- vel benőtt keskeny barázdáin oda. A madarak azonban mindig felkeresik. Kellemes énekök tulajdoni a bérceket, tul a viharkorbácsolta locogó hullámokat, melyekre oly édenileg ad viszhangot a természet.

orsz. kiállítás...
hó l-ere itt...
kivül folyosó...
fedel bádogg...
terem pedig...
lényegtelen ja...
város egy nag...
vetelár, bele...
felállítási köl...
fogadtattott el...
sen tárgyalta...
vendégli...
desse. A mo...
felmentés...
megadta a fe...
ben meköto...
magazó s V...
kik a furdőve...
átveszik. —
talájuk letév...
az eddigi ma...
az tétérett...
város által a...
ten eszközeie...
fizetni. — A...
óra utánig te...
* Az er...
nar temetése...
Balogh P...
Dr. Ková...
gei Nagyvá...
szertartásban...
korporáció...
Budház...
tesz. Mag...
koszorut. Az...
tettéljes köre...
vább a jo...
Ferencc az...
Sámuel —
tatott volna...
törvsz. jegyz...
ban, mint...
szedve. A gy...
tak ki. A ter...
jelen lesz K...
debr. ref. lel...
pök furdőbe...
nos részvette...
* Az i...
jelöltettek k...
kiállítás biz...
segére a kis...
pestre fogna...
22-en vannak...
városunkban...
A kijelölés...
mel volt, az...
tere, képz...
kiküldetés...
legyen, más...
lataikról au...
saik előtt j...
ifjak követke...
zsef, Tokody...
Samu, B-ge...
Lure, Koh...
Lajos, Hager...
József, Pat...
men Ferencc...
Vitérus Sa...
Ferencc.

orsz. kiállítás területén, jöv. 1885. év április hó 1-ére itt Debreczenben felállítandó; ezenkívül folyosóin akkora a mostani papir lemez fedel bádoggal lesz bevonandó, a nagy tánczerem pedig parkettirozva lesz. Csakis ennyi lényegtelen javítás szükséges, hogy Debreczen város egy nagyszerű mulató helyhez jusson. A vételár, beleértve az anyag ide szállítási s felállítási költségeit, — 15 ezer forintban fogadtatott el. — Ugyancsak a mai tanácsülésen tárgyalatott a nagyerdői fűrdővendéglő bérbeadásának kérdése. A mostani bérlet, Papp György ugyanis felmentését a szerződés alól. A tanács megadta a felmentvényt s még ugyanez ülésében megkötötte a szerződést Hajdu Gyula maganzó s Vámos Lajos vendéglős urakkal. A fűrdővendéglő kezelését már szept. 1-én átveszik. — Vámos Lajos kezében jó helyre találjuk letéve a nagyerdő ügyét. A bérösszeg az eddigi marad, a szerződésbe pótlékul csak az tétel, hogy az új bérlet tartozkán a város által a nagyerdői fűrdővendéglő épülete eszközlendő építkezési költségeinek 10%-át fizeni. — A tanács gyűfentosságu ülése 1 óra utánig tartott.

Az elhunyt Kassay Sámuel, jogak. tanár temetésére a collegium tanárai közül nt. Balogh Ferencz akadémiai h. igazgató ur s Dr. Kovács Sándor jogtanár ur ma reggel Nagyváradra utaztak résztvevők a gyászszertartásban s koszorút teendők a gyászokoporsóra. A rokonok közül az elhunyt sógora: Budaházy Albert ur utazott el a temetésre, magával vivén a rokonság által küldött koszorút. Az elhunyt kis fia rokonság szerettei körében marad. Koszorút küldtek továbbá a jogászegelet és Takács Ferencz az ügy kamara titkára. — Kassay Sámuel — mielőtt debreczeni tanárá választott volna — Nagy-Kállóban volt törzsv. jegyző, nem pedig Nagy-Károlyban, mint tegnapi lapunkban hibásan volt szedve. A gyászoló rokonok gyászjelentést adtak ki. A temetésen — a mint értesülünk — jelen lesz Kiss Albert orsz. gy. képviselő és debr. ref. lelkész ur is, ki a közel eső püspök fűrdőben tartózkodik. A gyászszertartás részvételre találkoztott városunkban.

Az iparos ifjúsági egyesületben tegnapi jelöltettek ki azon egytől tagok, kik az orsz. kiállítási bizottság felhívására s ennek köitsegére a kiállítás megtekintése végett Budapestre fognak küldetni. A kijelöltek összesen 22-en vannak s foglalkozás szerint majdnem a városunkban az összes iparágakat képviselik. A kijelölésnél az egyes választmányok figyelemmel volt, az ifjak eddigi erkölcsi magaviseletere, képzettségére s általában arra, hogy elküldetés az illetőkre nézve egyrészt jótalom legyen, másrészt hogy a kiküldöttek tapasztalataikról annak idején az egyesületben szaktársaik előtt jelentéseket tegyenek. A kiküldendő ifjak következők: Harsányi Gábor, Percze József, Tokody Karoly, Závila Gyula, Nádasz Samu, Berger József, Weidner Gusztav, Ács Imre, Kohn Lajos, Deák Mihály, Nosztrai Lajos, Hager János, Balogh Sándor, Csányi József, Patay József, Komádi Károly, Kelemen Ferencz, Szabó Mihály, Komáromy Károly, Vitézy Sándor, Asztalos József, Csizsár Ferencz.

Temetés. Hód Gyula, a debr. ügyvédi

az agg álomra hajtá le fejét, addig Fedor könn csevegott Helennel a csillagokról, a kék égről, meg sok mindenről. Ott ültek ók egy lombos fa alatt, Fedor később bátorságot veve magának megfogta Helén gyenge kacsóit s csókoltá nével azokat. Helén nem szolt semmit, csak nézett. . . elmerengett, míg végre az óm beárta szemét s fejét Fedor vállára hajtá. Fedor ölelte tartá a kedves nőt. Nem akarta felriaszítani edes álamból. . . pihégye, reszkétlő ajkkal nyomott egy gyenge csókot a piciny ajkra, majd ó is elalmosodva a fanak dőve aladt.

A pacsirta meodia szerű dalt zengett. . . a fák levelei csendesesen rezegtek. A holdvilág letekintett a csillagok ezrei között a szerető párra s miatha sottogta volna: „Ugy — ugy! kedves gyermekek, ti boldogok vagytok!” Oh látatok-é boldogokat, kik első pillanatra érznek egy kimondhatatlan szent erzeleményt; látatok-é halandókat, kik az élet üdvét nem csillógó palotákban, de elhagyatott zord helyen találják fel? Oh nézzétek ez ifju arcokat, mily boldogok. Oh nézzétek ezt a kedves leányt, hogy tartja ölele az ifju nyakát! Oh nézzétek piciny ajkainak gyenge róssa pirját. Nézzétek ihéző kebelét, hogy huzódik egy hontalan fele. Nézzétek szöke furtét, melylyel a langyos szellő szikrázva játszik; oh merengjétek el, hisz a kedves földi lény úgy kábit és úgy ingerel.

És az ifju boldogan mosolygó álomban gyenge szerelmének, míg a rózsát letörök fájáról csak keves remény a zöld levél s a tövis marad rajta. Emberek csendes kard csörgéssel lépnek ki egy a kunyó közelében megállott csónakból s egyenesen a kunyó fele tartanak. Ezek Berkóvi Edeárd emberek voltak, kit a gróf eltevedt leánya keresésére küldött. Velök volt egy szikár barna ifju, kinek szánya volt, s kit meg sem szeretett Helén.

karnak még nem rég kiváló tagja, ki szabad óráiban oly szép kísérleteket tett a festészet elhalmozása következtében az ügyvédek lejstromából kitérőtett és irodájá részére gondnokul Komlóssy Artúr debreczeni ügyvéd nevezették ki. Kelt Debreczenben az ügyvédi kamara választmányának 1885. aug. 5-én tartott üléséből.

A vereskereszt egylet aug. hó 9-én hangversenyyel, közebevért, tombolával néptánppályával, tánczcsal. sat. egybékötött ünnepelet tart.

Különböző felfogás. A pesszimista: „Ha gazdag a feleséged, uralkodni fog rajtad; ha szegény, fölkeré fog tenni; ha rut, nem fog neked tetszeni; ha szép, akkor meg másoknak is tetszik.” A optimista: „Akar szép, akar rut a feleséged, legyen szegény vagy gazdag, csak szeressen!” Ez az egyetlen bölcseség az igazi boldogságnak.

Hazajöttök a katonák. Ma délelőtt nagy trombitaharsogás közt érkezett haza a gyulakatonák 15-ik huszárred 4. százada Bözörmény, Nagyvárad, Léta, Mihályfalváról.

A járványok megakadályozását célzó rendszabályok tekintetében szerencsésebbek vagyunk, mint a főváros, a meunyiban az ottani lakok kikéinek a szabályok elhanyagolása miatt, míg a mi rendőrségünk erőlyesen hozzá áll alkalmazásukhoz. Egy-egy utcza három részre osztatott be, a mely részekben két-két polgári biztos, két-két rendbízott és két-két rendőr őrködik a rendszabályok szigorú megtartása felett. A területenlő szerek elarusítása feletti ellenőrködés és szigoruan teljesítettik. Részünkről is igen fontosnak tartjuk, ezen ügyet s mindennemű erre vonatkozó felszólalásoknak örömet nyitunk tért.

Az a bizonyos csatorna. — Örömmel tapasztaljuk, hogy a közönségnek több ízben emeitt egyik jogos panasza meghallgatásra talált, amennyiben ma hozzáfogtak a „Bika” épület előtti csatorna földbevezetéséhez. Kivánatos volna, ha a czegledtuczai rondakínész berkeosi állomás talaja is aszfalittal láttatnék el. Most csekély költségbe kerülne.

Elveszett tegnapi délután a kocsi, valóságilag a Miklos-utczán egy elefant csontfogantyujú ebéna-sétabot. A megtaláló keretik, sziveskedjék az átadni kismester utca 1384. sz. házban lakó tulajdonosnak, kitől illo jutalomra számithat.

Dáné István norinbergi- és diszmü-kereskedésben egy jó házból való 13—14 éves fiu tanulónak felvétetis.

Hazánk s a külföld. — A polgári főherczegnő. Meran grófnő, János főherczeg özvegye, mint egy távirat jelenli ma reggel egy órákor Ausseeban meghalt. Az elhunyt grófnő, mint már tegnap irtuk, polgári családtól származott, Póchi Annának hívták s az ausseei postamester leánya volt. Tegnapi számunkban közöltük egy történetet arról, hogy milyen regeyes módon ismerkedett meg a grófnő férjével. A ma megjelent becsi lapok szinten föléleventik ezt a történetet, de beszélnék egy másik, valószínűbb verziót is János főherczeg és neje első találkozásáról. E szerint a főherczeg, ki igen szerette Stájerországot és sokat jart Ausseeba, 1826. nyarán jelen volt egy táncmulatságon, melyet az ausseei polgárcsaládok rendeztek. It láta meg Póchi Annát, belezeretett a szép leányba s a következő évben morgana-tikus házasságra is lépett vele. Batyja Ferencz király nagyon elnevezte ezt a lépést s egy időre el is tiltotta János főherczeg az udvartól. Az augsali jöleklő Karolina Augustza

lepcsőn s kastély mellett folyó patra eresztett csónakbaült. Maga ezevett s miutha már tájekomni tudta volna magát hajtotta tovább a csónakot. Del lehetett s a legalkalmatlanabb percze, mert Helén a kastélyból ismét meglátta atyja, embereivel maga is csónakraült s haladt Helén után. Oh Helén hamarabb észlálál! Megismerthe a kedves helyet, sebesen ugrott ki a csónakból s mégsebesebben sietett fel a kunyhóhoz. Felnyitotta a kis fa ajtót. . . ott látta az öreget sirva ott látta Fedort felig fehér lepellel letérítve nyugodni.

Helén fejeje sietett. . . erősen sikoltott. . . felemelte az ifjut, . . szorosan ölelte kebléhez. Forrón csókolta, édesen hívta, de az már nem jött. Oh nézzétek most az agg atyát, nézzétek Helént. Haja szétbontva, arczá halvány s keble oiy sebesen emelkedik. Majd ismét feltáruil az ajtó, szoronyt szegezve emberek állnak ott köztük megjelenik Berkóvi Edeárd hatalmas szava megrázza a bérceket.

— Helén! Te nyomorult leány! És Helén nem szolt rá semmit. Magához öleli Fedort, felkezevel fejéhez kap, majd le-roskad s csak annyit susog, „anyit mond, több ereje nincsen. — Temészetek Fedor mellett.” Oh, ha Ivándor a sors keze erre vezet téged. Tekints fel a hegy oldalra látsz ott egy köjlelt helyet; két ifju nyugszik ott s egy agg, s csak ennyi felirat rajt: Itt nyugszanak.

„Akik nem lehtettek boldogok” Egy agg — Fedor és Helén. Than Gyula.

„E talány megfejtelten volt előtte. De ó nem gondolt mivel sem. Felöltözött, lesietett

királynő minden megtett, hogy bocsánatot esz közöljön János főherczeg számára, s végre czélt is ért. Nehány nappal a király nevenapja előtt történt. Ferencz király bizalmasan beszélgetve ált együtt nejevel. — „Látod — mondá Karolina Augustza férjének — „Öcséd megörögszik, te is megörögszél, ki tudja melyiket szólítja magához az isten.” Még csak szomorú lenne, ha testvérek utolsó éveket megbéküleitlenül, egymástól távol töltének. Most a nevednapján együtt lesz az egész család; engedd meg hogy Jánost is meghívjam a feleségedel együtt; ő feltalálta a boldogságot ebben az asszonyban s ez semmivel sem ér kevesebbet mint az előkelő származás. Ferencz végre beiegyezett s ekkor a királyné a következő levelet írta a főherczeghez: „Kedves János sógor! Október 4-én ünnepelek drága Ferenczem nevenapját. Nagyon fogunk örülni, ha őt is családi körünkben üdvözöljük s hozzá el minden bizonynyal a feleséged is.” A főherczeg meg is jelent a mondtott napon, Póchi Annával a karján. A királyi pár az uralkodó család összes tagjaitól környezve fogadta őket. Ferencz király előépett, megragad a jobbaját a testvére kezét bajját pedig a főherczeg nejeinek nyujtotta s így szolt hozzá: Isten hozta, Brandhof báróné. A királynéját, s példáját követték a királyi család összes tagjai. Így lett a postamester leánya udvarképesse s így nyerte a „Brandhof báróné” nevet; később, mikor már nagyon megszereték az udvánál, „Meran grófnő”-vé emelték. Szülővárosáról Ausseeról azért sohasem feledkezett meg, a nyarat mindig ott töltötte. Ez idén is már beiegszküde, odsmant az Alpesek tövébe, s ott is hunyta be szemét.

Rövid hírek. Lipovniczky István nagyvárad püspök mult szombatán úte meg 71-ik születésnapját. A főpásztor el alkalomból számosan üdvözölte. — Farkasok pusztitának Kolozsvár környékén. A városi lövészteret keleti oldalán két lovat, a Szentáfi réten pedig két csikót és egy borjut léptek szét. Az alsó berekben is mutatkoznak. Az elszaporodott vadakra a kolozsvári hirlapok felhívják a hatóság figyelmét.

Közzgazdaság. — A magyar könyvek egyletének Budapestben mult lelojot VII-dik évi rendes közgyűlésén megválasztott elnöknek Aigner Lajos, alelnököknek: Revai S., és Stampfer K. titkárnaknak: Zilahy S., másodtitkárnak: Benkó Gy., pénztárnokul: Franke P., és választmányi tagok, budapestiek ugy, mint vidékiek.

Felölő szerkesztő: Gáspár Imre. Kiadó: Kutasi Imre.

A szabad osztrák-magyar államvasut tarsaság pályaudvarán lévő KÖZRAKTÁRAK Budapestben.

Aján ja terjedelmes, szelözetelt és száraz rakh üvegeit gabona, tengeri örlémények, hilyéyek és mid-nnemü áruk beraktározására. Minden az árukkal járó kezelések rendelkezés szerint a legjobban eszközöltetnek; a szállítási díj és egyéb a küldeményt terhelő illetekek az elszállító fel részre kifiztetnek, ugyszinte a biztosítás, fekbér és a kezelési illetekek a legolcsóbban számítottatnak. Kivánatra, a beraktározott árukra, a legelső pénzintézetek által a legutányosabb fötételek mellett hitel nyujtatik.

A rexpeditio. — a bizományi díj fe számítása nélkül — az érvényben lévő közvetlen díjtételek alapján történik, és a fuvardíjkülönbösg azonnal, a megtörtént elszállítási után visszafiztetetik.

Czégünk: A szabadalmazott osztrák-magyar államvasutársaság pályaudvarán lévő közraktarak gondnoksága BUDAPESTEN.

Fogorvos Dr. Deák (ezelőtt Berlinben lovag Dr. Guérard udvari fogorvos és udvari tanácsos segédorvosa)

fog- és száj-betegséget alaposan gyógyít, odvas fogakata legkitünőbb anyagokkal töm (plombiroz.)

Egyes műfogakat és egész fogsorokat a legújabb amerikai légnymatu szerkezet szerint készit.

A fogó vagy bármily lerakomány által öklönlene vált fogakat megtisztítja. A használatlaná lett fogakat és gyökereket eltávolítja.

Rendel. d. e. 9—12. és d. u. 2—5 óráig naponta. Debreczen, piacz VECSEY-ház („Bika” szálloda és nagy Hotvan-utca közti sorn).

Dr. Deák „antiseptikum” (fogor és szájor) a fogak és szájór tisztítására. Ára 60 kr. Foraktár: Göll Nándor gyógyszerháza a „Mög-váltóhoz”.

